

ТРИ ЦЕНТИ В ЗЛУЧЕНИХ ДЕРЖАВАХ АМЕРИКИ ПЯТЬ ЦЕНТИВ ЗА ГРАНИЦЕЮ ЗЛУЧЕНИХ ДЕРЖАВ АМЕРИКИ

Тел. „Свобода“: ВЕрген 4-037. — Тел. У. Н. Союз: ВЕрген 4-1016 4-007

THREE CENTS IN THE UNITED STATES OF AMERICA FIVE CENTS ELSEWHERE

АМЕРИКАНЦІ РОЗБИЛИ ЩЕ ОДИН ЯПОНСЬКИЙ КОРАБЕЛЬ КОЛО АЛЕВТІВ

ВАШИНГТОН. — Американський підводний човен поцілив торпедою й правдоподібно затопив коло Алевтських островів ще один, себто п'ятий, японський нищитель. Бій зведено коло острова Кіски в останню неділю, себто зараз на другий день після бою, в котрому американці певно затопили чотири японські нищители.

За обчисленнями американського департаменту флоту, американська флотія й бомбовики затопили або ушкодили коло Алевтських островів від 3. червня 15 японських військових кораблів.

Останній бій коло Алевтських островів вважають загальною доказом, що японці ще далі продовжують інвазію цих островів.

УРЯД БУДЕ РОЗДІЛЮВАТИ СІРІВЦІ Й ВИРОБИ.

ВАШИНГТОН. — Доналд Нелсон, начальник ради військової продукції, заявив, що ця рада буде мати остаточне слово щодо рішення, скільки сирівців й викінчених продуктів має припасти для збройних сил краю, а скільки має призначитися для цивільної консумції.

ДІСТАЮТЬ ГАЗОЛІНУ НА ВИБОРЧУ КАМПАНІЮ.

ВАШИНГТОН. — Уряд адміністрації цін дозволив видати всім конгресменам, що кандидують до поновного вибору, як також усім іншим кандидатам на публічні уряди, карти на необмежену скількисть газоліну до авт, якщо їм цього потреба для належного переведення виборчої кампанії.

Законодавство для облекшення нестачі газоліну поступає в конгресі скорим кроком. Палата репрезентів уже ухвалила закон про будову баржового каналу почерез північну Флориду та про встановлення принаймні однієї лінії рур для транспорту нафти й відслала цей закон до сенату; там спеціальний комітет сенату цей проект уже одобрив і предложив повній палаті. Конгрес робить усі зусилля, щоб повний струм нафти почав плисти з 31. грудня.

УЖЕ СУДЯТЬ НАЦІСТИЧНИХ ШПИГУНІВ.

ВАШИНГТОН. — У середу почався тут у будинку Департаменту Справедливості перед спеціальною військовою комісією, іменованою президентом Рузвельтом, суд проти 8 нацистичних саботажників і шпигунів, підданих зараз після висадження їх на американський беріг з німецьких підводних човнів. Обвинувачених привезено до суду під сильною охороною поліції й війська. Розправа наскрізь тайна. Газетярів на неї не допущено, і ніхто з учасників про розправу нічого не каже. Суд засідав першого дня 5 годин. Відомо однак, що прокураторія домагається карі смерті для всіх обвинувачених; кару виконано би через розстріл.

УРЯД АРЕШТУЄ ДАЛІ 70 ЧЛЕНІВ БУНДУ.

ВАШИНГТОН. — Федеральні агенти повели по всьому краю дальші арештування серед членів Німецько-Американського Бунду, згідно нібито — співацьких і спортивних товариств, що осталися після його формального розв'язання. Такі арешти переведено в містах: Нью-Йорку, Ньюарку (Нью-Джерзі), Бостоні, Пітсбургу, Шікаго й Мінеаполісі. Не дивлячись на розв'язання Бунду, ці люди вели далі різні акції проти американського військового зусилля, часто обмежуючись до простої підшептованої кампанії. З арештованих декотрі заявили вже готовність признатися до вини. Один з арештованих у Мінеаполісі пробував по арештуванні повіситися.

УКРАЇНЦІ ВЛАШТУЮТЬ „РЕЛІ“ ДЛЯ U.S.O. НЬО-ЙОРК — 17. ЛИПНЯ — ВЕБСТЕР ГОЛ.

НЬО-ЙОРК. — На зборах представників місцевих відділів центральних українських організацій і інших товариств, що відбулися в льокалі Українського Демократичного Клубу в справі кампанії Об'єднаних Службових Організацій (U.S.O.) для підтримання боевого настрою серед збройних сил Злучених Держав, порішено однодушно, щоб заходами всіх українських організацій Великого Нью-Йорку, себто дільниць Мангетена, Бронкса, Брукліна, Річмонда й Квінса, влаштувати велике „релі“ для U.S.O. в п'ятницю, 17. липня, в великій залі Вебстер Гол при 11. вулиці в Нью-Йорку.

МУЗИКАНТИ ПРОТИ ВЖИВАННЯ РЕКОРДІВ.

НЬО-ЙОРК. — Юнія-музиків почала кампанію за те, аби заставити ресторани, радіові стації, „банди“ й содові крамниці перестати вживати музичних рекорди, а за те наймати юнійних музикантів. Щоби добитися виконання своєї постанови, юнія музикантів, що має 140,000 членів, постановила не продавати більше музичних рекордів. Ця кампанія припадково годиться з кампанією уряду за шадження й содові крамниці перестати вживати музичні рекорди.

Американський Уряд Іменує Військових Аташе до Уряду Вільної Франції

ВАШИНГТОН. — Американський уряд акредитує двох військових і морських аташе при комітеті вільних французів генерала Де Голя в Лондоні. Таку вістку передано з Лондону й американський уряд дозволив пресі її подати до публічного відома, однак департамент стейту не подав про це ніякої заяви.

Вістка замітна тим, що іменування військових аташе помагає урядові, при котрому їх установається, але воно не означає ще повного признання.

Департамент стейту відмовився теж коментарів на французьку вістку, що американський представник при уряді в Віші домагається від нього, аби він вислав свої військові кораблі, що стоять на якорях у єгипетському порті Александрії, й перебрав їх кулдсьи́де, наприклад до якогось американського порту, бо мовляв, ситуація в Африці непевна.

КУБА ПОЧАЛА ФОРМУВАТИ СТО-ТИСЯЧНУ АРМІЮ

ГАВАНА (Куба). — Куба, що досі не мала достаточного військового влаштування, почала вишколювати армію з 100,000 людей. Уряд ще не розкрив, чи думає він вправляти її й для заморської служби.

СЕКРЕТАР СТЕЙТУ НАЗИВАЄ ПОСТУПОК АРГЕНТИНИ ДАРЕМНИМ

ВАШИНГТОН. — У своїй заяві про рішення аргентинського уряду не пускати своїх кораблів на води, які Німеччина означила як блоковані, секретар стейту Кордел Гол сказав, що зарядження зовсім не змінює основної ситуації в боротьбі проти підводних човнів. На його думку, навіть таке уступство Аргентині для нацистів не врятує аргентинських кораблів перед топлінням їх нацистичними субмаринами.

Советські Війська в Протиофензиві

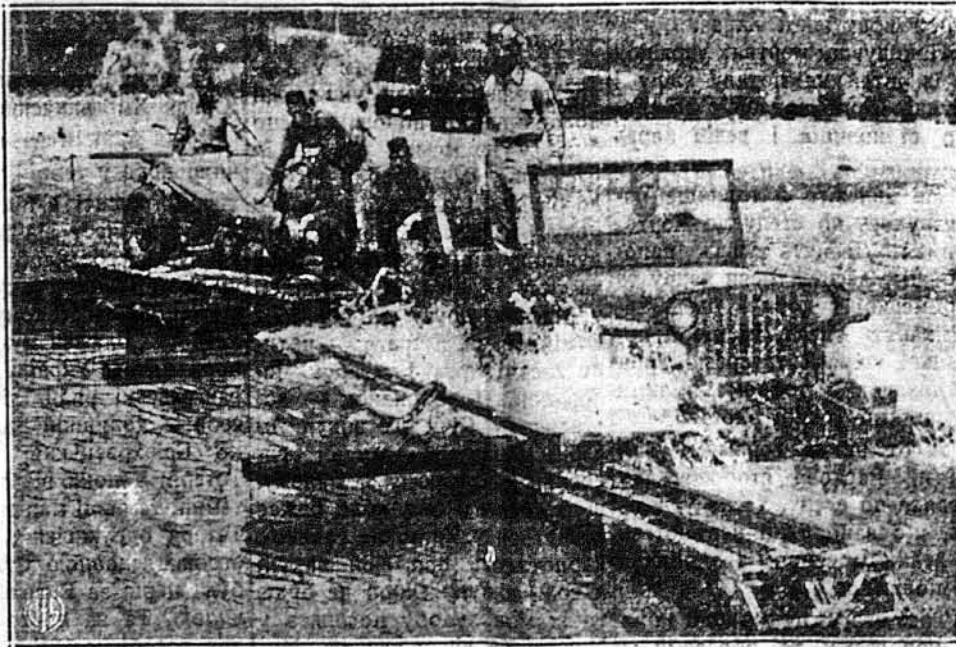
БЕРНЕ. — Советська армія під проводом маршала Тимошенка перейшла в проти наступ і завдала німецькій армії великі втрати. Жалюгідні бої ведуться в трикутнику Курськ, Харків, Вороніж. Советські звіттовлення заперечують здобуття Вороніжа, а кажуть, що бої ведуться на захід від того міста. Також советські звіттовлення говорять, що сильними проти наступами їм вдалось викинути назад німців з східного берега Дону. — Німецькі звіттовлення загальною ково подають, що їхні передові лінії на фронті Курськ-Харків посунулися знов далі на схід. Але в останнім своїм звіттовленні німці не potwierдили своєї першої вістки про здобуття Вороніжа. Німецькі кола говорять про оживлену акцію на центральнім фронті, зокрема в околицях Ржева. Вони також potwierдили, що советські війська в декількох місцях повели сильні проти наступи.

АРМІЯ РОМЕЛЯ ОКОПУЄТЬСЯ

КАІРО. — Армія Ромеля далі в дефензиві. Бритійські частини то тут то там нападають на неї і не дають їй в даному місці закріпитися. Ромель перед тими дошкульними ударами пробує створити укріплену лінію. Але бритійці в одному випадку заїхали своїми моторовими частинами аж 30 миль на заді армії Ромеля. Вони випробовують сили Ромеля, та шукають мягкого місця, в котре моглиб ударити з цілою силою. Ромель очікує посилок. Хоч бритійці стараються перешкодити мореплавству Держав Осі на Середземнім морі, проте Державам Осі вдається переправити багато матеріалів до Африки. Маючи це на увазі, бритійці не можуть зволікати з загальною офензивою занадто довго. Їх положення в Єгипті, хоч значно покращало, все таки містить у собі велику загрозу.

ПОЛЬСЬКІ ЖЕРТВИ ПІД НІМЕЦЬКОЮ ОКУПАЦІЄЮ

ЛОНДОН. — Польський заступник прем'єра, Миколайчик, заявив, що німці в жалюгідний спосіб знищують над польським населенням. Вони застрілили або повісили 200,000 поляків, а 300,000 жидів. А багато людей позбавили життя іншими способами. Чимало робітників вивезли до Німеччини. Польща під німецькою окупацією дотепер понесла в людях три мільйони жертв. Проте польське населення морально добре держиться, говорив Миколайчик, і хоч німці робили йому пропозицію автономії взаїмну за співпрацю з ними, поляки не відкинули.

АВТОМОБІЛЬ, ЩО ПЛИВЕ ГЕЛБИ КАЧКА. — Якесь інженіри придумали, як послугуватися таким військовим автотомом („джіпом“) при переправі через ріку. „Джіп“ прицеплено до тратви, а що автотом гумові опони мають „ребра“, то від обороту кол автотом посувається водою вперед. Подану на світліні демонстрацію зроблено вперше на лагуні коло Лос Анджелеса.

СОВЕТСЬКА СУБМАРИНА УШКОДИЛА „ТІРПІЦА“

МОСКВА. — Советські звіттовлення подають, що советська субмарина поважно ушкодила найбільшого німецького панцерника, „Тірпіца“, пустивши в нього дві торпеди. Це сталося на Барентському морі, підчас боротьби німецьких збройних сил з советським конвоем, везучим матеріали до Мурманська. Попереднього дня німецькі звіттовлення подавали про цей бій і говорили, що це був конвой американський, та що в ньому німці затопили 28 кораблів, із 30. З советських звіттовлень виходить, що це був советський конвой, хоронений советськими боевими кораблями та субмаринами і що советські субмарини заподіяли німцям великі шкоди.

БОСТОНСЬКІ ЛІТАКИ КРАЩІ ВІД „ШТУКА“.

КАІРО. — Американські військові кореспонденти, що перебувають на єгипетському фронті й дістають військові інформації з першої руки, говорять, що американські літаки, звані „Бостон“, є далеко кращі в бою, ніж ославлені німецькі нуркові бомбовики, звані „Штука“. Ті нуркові бомбовики добрі, коли ходять про бомбардування великих об'єктів, як ось боевих кораблів. Але коли ходять про бомбардування повзів, чи моторових колюмн, то вони цілковито непридатні. Бо повзи з літака виглядають немов муравлі. Крім того важко їх розрізнити від своїх власних повзів. Як літак дасть нурка він наражає себе на обстріл земних батарей, як теж чужих літаків. Шкода, яку він наносить противникови не покриває шкоди нанесеної їм самим. Зате американські бомбовики типу „Бостон“, мають величезну палючу силу в собі. Як їх кілька надлетить понад ворожі лінії, то все обсіпають густо градом куль. Ворожа піхота має перед ними великий аяк. З тих то причин бритійські мілітарні знавці не спішаються з виробом нуркових літаків.

МІСЦЕ ПАНЦЕРНИКІВ.

ЛОНДОН. — Появився новий річник Брасея, що має першорядні інформації про флоту. В ній відомий бритійський морський критик, командор Пурсей, говорить, що тяжкий панцерник далі має величезні боеві завдання перед собою і не треба його так скоро позбуватися. Зрозуміло, що той панцерник мусить поступати з духом часу і знаходити способи на летунську небезпеку. Коли панцерник має над собою ту повітряну охорону він виконує як слід свої завдання. Тих його завдань не може виконати ніякий інший боевий корабель.

ПЕРЕСТРІЛКА ПОНАД АНГЛІЙСЬКИЙ КАНАЛ.

ЛОНДОН. — Величезні прибережні німецькі гармати, що стоять в вузькій шийці Англійського каналу на французькій боці, розпочали обстріл англійського побережжя цього каналу. Вони стріляли цілу годину і, як подають англійські кола, не заподіяли ніякої шкоди. Їм у відповідь почали стріляти тяжкі англійські гармати, що стоять по англійському боці. Наскільки шкоди заподіяли англійські гармати, не відомо. Також невідомо, з яких причин німці почали ту стрілянину.

ОФЕНЗИВА ПРОТИ МАЛЬТИ.

КАІРО. — Німецько-італійські літаки почали з великим завзяттям бомбардувати Мальту, не залишаючи їй спокою ні на одну хвилину впродовж 24 годин кожного дня. Хоч вони носять великі втрати, бо лише в однім минулім дні було зістрілених 24 їх літаки, проте вони далі бомбардують ту середземноморську бритійську твердиню. Знавці кажуть, що правдоподібно вони підготовляють інвазію на ту твердиню. Інакше вони не посвятилиб стільки своїх літаків, до того в пору, коли їм тих літаків дуже потрібно на інших фронтах.

ГАНДІ ХВОРИЙ.

ВАРДА (Індія). — Здоров'я Гандог в останнім часі досить занепадо. Лікарі кажуть йому, щоб покинув політику і негайно удався в гори на двотижневий відпочинок. Але Ганді вагається. Важко йому розставитися з політикою. Він зайнятий тепер по ву-а важкою проблемою, якби позбутися з Індії бритійців, а водночас не допустити японців? Цей проблеми він ніяк не може розв'язати.

„ЧАРОДІЙСТВО“ ІНДІЙСЬКОГО ПОГІ.

КАЛЬКУТА. — Під наглядом професорів університету один індійський йога „дусмертив“ себе, чи радше припинив життя, аж на шість місяців. За той час життя в його тілі зазмерло, але не покинуло тіла. Він лежав немов мертвий, без харчу і руху шість місяців і опісля ожив. Силою власної волі він не лиш спинив в собі биття серця, циркуляцію крові, віддих, але й спинив ріст волосся. Борода за той час нічого не підросла. Обличчя його в хвилині пробудження було блідо-мертвецьке. На ньому були маленькі білі мурашки.

"СВОБОДА" (Ukrainian Daily)

FOUNDED 1893

Ukrainian newspaper published daily except Sundays, Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc., at 81-83 Grand Street, Jersey City, N. J.

Entered as Second Class Mail Matter at the Post Office of Jersey City, N. J. on March 20, 1911 under the Act of March 3, 1879.

Accepted for mailing at special rate of postage provided for in Section 1103 of the Act of October 3, 1917 authorized July 31, 1918.

Письмовий текст оголошення має бути в адміністрації 48 годин перед появою числа, в котрім оголошення хоче мати своє оголошення.

За оголошення редакція не відповідає.

За кожну зміну адреси платиться 10 центів.

3 Канади належить дослати гроші лише на т. зв. Foreign Money Order.

Адреса: "СВОБОДА", P. O. Box 346, JERSEY CITY, N. J.

Вимовний Ювілей

З усіх усюдів підносяться голоси про важну роль, яку буде відігравати Америка в майбутньому повоєнному порядку світа. Замітно в тих міркуваннях, що натиск у них ставиться на економічні справи, передусім на контроль доставки стратегічних матеріалів. Випливає це певно з розуміння, що, якби так Злучені Держави та імперії: британська, бельгійська й французька, своєчасно подбали за контроль цих матеріалів, то держави Осі не могли би були узброїтися, а тим самим теперішньої війни не було б.

Хоча це розуміння має рішучу слушність, ледво чи можна рівночасно заперечити, що в світі, а спеціально в Європі, попри ці матеріальні умовини миру й війни існують ще інші, духові основи миру й війни, а між ними одну з чільних роль відіграють національні стремління різних народів. Не можна заперечити, що війна може виринути не лише з стремління за захоплення стратегічних матеріалів, але й з стремління до національної державності, головню коли природні національні стремління даного народу тамується насильно державною силою іншого народу.

У світлі цих стремлінь набирає спеціального значіння наближаючий ювілей Швейцарії, котра народилася, можна сказати, в угорі трьох гірських кантонів (округ), зроблений ще під кінець 13. століття проти тиранії Габсбургів. З цього дрібного союзу виросла часом через добровільне приєднання інших околиць швейцарська держава, чи властиво швейцарська спілка держав, бо властиво кожна така держава („кантон“) має право відступити від спілки, а спілковий уряд заряджує лише справами, йому виразно відданими: заграничними, військовими, монетарними, залізничними, поштовими й судовими.

З нашого погляду надзвичайний інтерес представляє швейцарська розвідка так званого національного питання. В Швейцарії населення уживає чотирьох мов: німецькою на 4 мільйони 250 тисяч людей у Швейцарії говорять 2 мільйони 900 тисяч, французькою 830 тисяч, італійською 240 тисяч, а романською 44,000. Не дивлячись на цю мовну різноманітність, Швейцарія не знала ніяких національних труднощів, а не знала тому, бо вона признавала рівноправність кожний з тих чотирьох мов. В урядові зарядження федерального уряду видавалися в чотирьох мовах; для кожної з них були школи; кожної можна було вживати в уряді, в школі, церкві, приватній розмові. Вислід цієї практики був той, що швейцарці, не дивлячись на свій расовий, чи мовний, склад, уважалися всі одним народом й всі готові вмирати за спільну вітчизну.

У зеркалі швейцарського ювілею насувається „спекуляція“, причетна до справи миру за теперішньої війни: як інакше виглядала би історія Європи та й цілого світу, якби всі держави, що мають у собі людей різних мов, не лише признавали в законі рівноправність своїх народів і мов, але й переводили цю рівноправність конквентно в життя.

Чи Націсти Знають, Що їх Жде Розгром?

Відповідає на це питання в одному американському журналі Алекс. Драйер, котрий, будиши берлінським кореспондентом однієї великої радіової розсилки, мав нагоду пізнати настрої в Німеччині з власного досвіду та з тайних контактів з нацистами.

Перше зломання в воєнному настрою (його в Америці звичайно називають словом „морел“) побачив в Німеччині Драйер, коли заломалася блискавична війна в Росії. Гітлер обіцяв німцям блискавичну перемогу, а коли обіцянка не сповнилася, в німців вперше зродилися сумніви в перемогу. Пізніше він побачив, як ця невпевненість перемогла вироsla на переконання, про надходячий розгром.

Ще рік тому назад зайво було навіть розслідувати серед німців, як вони почуваються в справі майбутнього вислуду війни, бо кожна „людина на вулиці“ певно була переконана про перемогу. Однак на передодні Перла Гарбора Німеччина вже так була підморожена беззастовицтвом, що шофери таксівок, дрібні крамарі, ба навіть нацистичні офіцери висказували відкрито свої побоювання остаточної поразки.

Ціх слів не треба розуміти як заповіді, що нацистичний режим заломиться. Драйер виразно проти такого висновку застерігається; на його думку, до того ще далеко. Боева машина нацистичного режиму ще знаходиться в добрім боевм стані, не дивлячись на міліонні втрати на російському фронті. На ділі, недавні невдачі додали Німеччині нової люті.

Німці саме вірують, що, якби вони перестали воювати, то тоді воюючи, вбивчі горди мстників: росіян, поляків, чехів, сербів, норвежців, бельгійців, данців, голандців і французів, залляють просто німецький край.

„Як Німеччину переможуть“, — говорив один нацистичний офіцер Дайеру, — загине тридцять мільйонів німців — і то не на полі бою.“

Тоді, як ми в Америці воюємо за перемогу, німці воюють за те, аби відложити розгром. Особистий натиск Гітлера на російську війну потряс довір'ям народу в його всезапайство, і можна сумніватися, чи яка пізнана перемога зможе витерти з німецької пам'яті сумніви, які націпили досвід останніх місяців.

Нині пересічний німець — а Дайер розуміє під тим нім-

„Чому ж тоді“, я питався його, „ви далі слухаєте приказів нацистичних проводирів?“

Його очі заблиснули вогнем, як він відповідав: „А що ж інше можемо робити?“ Всеж таки він дав мені добре до зрозуміння, що між генералами й нацистами любови нема.

На короткий час перед своїм виїздом з Берліна, Драйер кинув цікавий визов поручникові Обермаєрові, військовому цензорів німецького радіо: „Зробіть зо мною обідку по Берліні. Ми будемо говорити з шоферами, рестораними, послугачами, продавцями газет й крамничною обслугою. Я буду питатися, що вони думають про уряд. Як на кожних 5 відповідей найдеться одна, прихильна до уряду, я плачу 50 марок. Очевидно, ви будете одити по цивільному й не будете говорити. Ну, що ж ви на це?“

Поручник Обермаєр тільки кляво посміхнувся й відійшов гордо набік.

Для американців, каже Драйер, зовсім неможливо уявити собі, з яким невдоволенням пересічний німець читає газети або слухає радіо. Коли полковник Вернер Мельдерс, 26-літній німецький летунський ас, котрому призначено зістріляти 115 ворожих літаків, розбився під час катастрофи транспортного літака 22. листопада, Герінг оголосив у партійних газетах зворушливу згадку про померлого авіатора. Проте по Берліні пішла інша вістка, гей вогонь по ступу. Говорили, що Мельдерс, що був провідником католицької молоді до приходу нацистичного режиму, був сильно занепокоєний урядовими конфіскаціями церковного майна. Передовсім його сильно вразила вістка про конфіскацію одного монастиря, в котрому його сестра була законницею. Єпископ Бреславля віднісся до Мельдерса, аби він вставився в цій справі перед Гітлером. Мельдерс без вагання це зробив.

„Я не можу далі воювати за вітчизну“, телеграфував він до Гітлера, як Гестапо далі атакує нас на домашньому фронті. Пімста Гестапо була блискавична: його агенти влаштували літак, котрим Мельдерс їхав як пасажир, так, що в ньому в дорозі наступив вибух.

Драйер за правдивість вістки не ручить. Він тільки підносить як замінний факт, що такій вістці переповідало йому кілька німців, між ними навіть урядники, не дивлячись на те, що своїми словами вони обвинувачували уряд за брехливість його морд.

(Докінчення на сторінці 3-тій)

Боротьба з Інфляцією

В конгресі ведуться гарячі дебати над тим, чи має федеральний уряд кинути на ринки по зниженій ціні свої засоби збіжжя, чи не має? Як відомо, федеральний уряд в часі депресії скуповував по вищій ціні збіжжя й інші фермерські продукти, як ось бавовна, щоб рятувати в той спосіб фермерів від банкруцтва.

Тепер Америка має на складі величезні засоби тих фермерських продуктів. А що в останніх часах ціна на м'ясо й молочні вироби почали підноситися вгору, уряд порішив продати 125 мільйонів бушлів збіжжя по зниженій ціні, щоб у той спосіб змусити ці ціни злетіти вниз, а бодай далі не піднісися.

Проти того плану виступив в конгресі фермерський блок. Він говорить, що невідомо з яких причин ціна на зерно почала спадати в долину. Жито, наприклад, спало з 80 центів на 64 ц. за бушель. Ціни на пшеницю ніколи не сягнули так званої „парити“, себто відношення в цінах, котрі існували поміж промисловими й фермерськими продуктами з часів перед першою світовою війною. В фермерських цінах каже фермерський блок, існує знижкова тенденція, хоч всі промислові продукти до зростання. „Ножиці“ поміж міськими й фермерськими цінами ростуть й фермер знов нагромаджує на трудності фінансової натури. В нинішні часи треба найвищої продукції харчів. Та продукція буде можлива лише тоді, коли фінансово фермерство стане на здорових основах.

Проти фермерського блоку виступають інші кола, з іншими аргументами. Вони кажуть, що в нинішню пору найважливішим домашнім фронтом є фронт інфляції. Цей фронт далі важкий і далі на ньому збережена велика небезпека. В останніх часах ціни на м'яса й молочні вироби ростуть вгору. Уряд може запобігти тому зростови тим величезними запасами збіжжя, яке він давно закупив, а яке не приносить ніякого хісна, тільки потягає за собою кошти удержання збіжжя в магазинах. Чомусь не зжукти того збіжжя тепер і не продавати його по дешевій ціні? Тим зерном фарми м'ясних й молочних звірят зможуть прокормлювати ті звірята й в той спосіб ціна на м'ясо й молочні вироби потаніє.

Як закінчиться та дебата — покищо невідомо. Та вже тепер можна ствердити, що план уряду продажі цього збіжжя має багато прихильників, які мабуть переважать фермерський блок. Вкупі з тим директор бюро контролю цін, Ліон Гендерсон, заявив, що йому потрібно 160 мільйонів доларів, щоб моніти далі контролювати ціни. Деякі промислові заведення, внаслідок підвищення в заробітних платах робітників, як теж підвищення за сировини, не можуть придержатися належних на них твердих цін. Ті заведення прокладають найточніші рахунки, з яких виходить, що за твердою ціною своїх продуктів вони не будуть в силі далі продавати, бо це нанесе для них втрати. Ті втрати будуть остаточно до банкруцтва і до замкнення підприємства. До цього в теперішню пору не можна допустити, бо виріб тих підприємств є дуже потрібний для зусиль війни та до вдержання належного рівня життя в запалі.

Уряд не може допустити до зросту цін. Бо зріст цін на один продукт, потягає вгору ціну другого продукту. Такий загальний зріст це був би рівнозначний з інфляцією. Тому не вільно допустити до такого зросту. А що деякі промислові заведення починають бути не виплатними й клоняться до банкруцтва, їх треба піддержати державним грошем. Держава взаїмну за придержування твердих цін буде доплачувати певним підприємствам їх недобір. На ту цінь Гендерсон вже нині потребує 160 мільйонів доларів.

Можливо, що з бігом війни таких не виплатних підприємств буде все більше і більше. Держава буде змушена виплачувати їм чимраз більші суми на покриття їхніх недоборів. Це потягатиме за собою великі державні кошти. Але з другого боку держава зніскає на тім багато. Бо здержуючи в долинці ціни на цигільні продукти, вона вдержує також в долинці ціни на поєнні продукти, на літаки, повзи, мундтури, харчі для голяків і т. п. Якщоб держава дозволила тим цінам скакати вгору, то вони відразу потягнули за собою і ціни на воєнні продукти. А це дуже збільшило б кошти ведення війни. Вдержуючи ціни в долинці при помочи державних субвенцій, хоч на перший погляд виглядає то для держави дуже коштовне, фактично для держави є дуже корисне.

Чимало труднощів уряд знає й на робітничім полі. Домагання підвищити плат з боку (Докінчення на сторінці 3-тій)

Дві Долі

Повість

ДАНІЛА МОРДОВЦЯ

34)

— Дітки, панове-молодці, — сказав він: — я лустив наших українку у землю невірну... Я мав надію, що вони вернутьсся... Вони не вернулись... Тепер та погань розповзеться по невірній землі як черва... А та черва дасть дітей-черву, і та черва невірна колись нас, козаків, і нашу неньку-Україну їстиме, на то вона черва плодюча... Так от що, дітки: скажіть деякі з вас моторненько і знищьте усю ту погань до тла! Нехай та черва не розповзеться між невірою.

І козаки, хоча й з великим жалем, зробили те, що велів „батько“...

Трохи згодом, як вернулись козаки, і сам Сірко метнувся на коневі туди, де сформувалося те-але діло — бездушна

різанина... Страшне видовище побачили його злі очі: то купками лежали мертві діти коло мертвих матинок, то сям-там розкидані по степу мертві дівчатка, невинними очимами дивлячись на небо... За що? За що?

Сірко став по середині цього мертвого поля і обвів його очима, в котрих хоч би маленька іскорка жалю засвітилася... Ні, погляд холодний, суворий.

— Простіть нас, сестри й діти малі, — сказав він, оглядаючи мертве поле. — Самі ви спочивайте тут до страшного суду Господнього, замість того, щоб плодитись вам поміж бусурманами на наш християнські молодечий го-

лови і на свою вічну, без святого хрещення погубили... І хоч би слюзина одна, хоч би зітхнення від серця!

Такий був Сірко — син свого часу, свого віку. То був такий вік суворий, а Сірко — його правдивий вираз.

Покинувши мертвих українку і їх дітей на поталу звіру й птиці, Сірко повернувся до свого становища і велів зараз закладитись у дорогу до Січі.

Не малажто й товпище потягнулось по степу до Чортотулів. Двадцять тисяч запорожців, десять тисяч ясирів та кримської худоби і овець вісімнадцять тисяч, та ще й козацькі вози й татарські арби з козацьким добром і цілими кошиками усякої здобичі.

А от не за горами і Січматі. Вартова сторожа, що стояла по степу, давно угледіла, що запорожці вертаються з великим ясиром і здобичю, і оповістила у Січ.

Тоді назустріч вийшли попи з корогвами та образами, і свяченою водою окропили Сірка й отаманів усе „христоблюбне войство“, а у самій Січі стрічали козаків гармат-

ними та мушкетними громами і церковним давомом, як на святий Великдень.

Два дні потім гуляло військо запорожське так, як і на різдвяні свята не гуляло, а після гульні диванили здобич і ясир — здобич між собою, а ясир — на чотири дуванки: у першу дуванку пішли українські полонянники й полонянки, що були у кримській неволі; їх пустили у свої городи і села, до батьків і матерей, до свого роду-племени... У три останні дуванки пішли ясирні: одну частину їх післали гостинцем у Москву, другу до гетьмана Самійловича, а третя — чотири тисячі татар і татарок, полонянників і полонянок — зосталися у Січі на викуп. Ім Сірко й курінні отамани оголосили — старому й малому, щоб кожне з них, коли бажав вернутись у Крим, не гаявсь клопоталось про свій викуп, а коли викупу скорі не буде, то їх мов худобу погонять у Москву на вічну неволю. Москва такою здалася їм страшною, що вони зараз стали торгуватися з Сірком і з курінними — скільки кожне по-

своєму достатку зможе заплатити за викуп. Тоді усі через свого грамотія вписали в список свої імена і викупу суму та післали до свого хана у Крим з чолобиттям, „писаним кривавими слюзами“.

XVI.

А що ж тимчасом робить Юрась Хмельниченко?

Років з вісім назад, ми бачили його у темній темниці, у високій башті в Марієнбургу. А з того часу він на волі — скинув з себе клобук і чернецю риси, і знов козакує. А поки він у Печерському поклоні клав та „Блажен муж“ що вчора читав, Україну, як ті євангельські ризи, ділили між себе — колишній джуря Івашко Брюховецький, та Павло Тетеря; а поки він томився у темній темниці марієнбурзькій, Тетеря одружився з його сестрою, ясноїокою Стехою, що була перш за Виговським Данилою. Та не довго верховодив тогочасною Україною Тетеря, не легко воно показалося, і він забрався з України до спокійнішого. За ним булаву перехопив Петро Дорошенко,

Мав він крила орлині, і з „тогочасної“ перелетів на „свогочасну“. Алеж... Дорошенко булава мулила декому очі, і козаки другу булаву десь у очеретах знайшли і прокричали „Лебединою віку та журавлиного крику“ пройди Суховієнку.

Чия тепер рука перетягне чий Дорошенко, чи Суховієнкова? Тогочасні козаки розбилися на двоє — і за того, і за другого... І Дорошенко і Суховієнко ідуть на раду в Умань. Зібрався козаки. Дивляться — і Юрасько тут, та вже не чецем, а козаком...

В радний круг вступили Суховієнко, Дорошенко, Юрась і Ханенко, уманський полковник.

— Положіть булави! — кричали запорожці і тогочасні козаки. — Кого рада оберє більшими голосами, тому й булава.

Суховієнко і Дорошенко положили булави. Ні той, ні другий не перетягнули: перетягнув Ханенко.

— Ханенко Михайло! Ханенко! — загула рада. Лебедий вік та журавлиний крик... Бері булаву!

Ханенко взяв булаву і клаявся на всі чотири сторони. Тут же на раді і присягнув.

— Клянусь всемогутчим Богом перед святим Його евангелієм — за вольности стояти і оплакати отчизну, скільки Бог помочи подасть, обороняти.

— Лебедий вік та журавлиний крик! — не переставали козаки.

Суховієнко і Дорошенко зникли між громадою. Ханенко і Юрась за підмогою майнули у Крим. А татарам усе одно — кого ні шарпати, аби шарпати...

Тепер уже й Юрась на козака трохи здався.

— Козак, козак, тільки чуб не так, — думав про його Ханенко, усміхаючись.

Вони тепер коло Бахчисарая. Козацькі полковники і татарські мурзи і султани коло їх з корогвами, а військ українське і ханське оточило їх, мов на огороді мак оточив піпши троянки. Скоро похід проти Дорошенка.

(Кінець буде).

ЩО РОБИТЬ U.S.O. ДЛЯ НАШИХ ВОЄННИХ СИЛ?

(Сцени з життя вояка).

Уже змеркало, коли Бил Пітерс добився до малого містечка, недалеко від свого постю. Він знав, що в ньому не було б йому що робити, якби не те що в ньому було ЮСО клубу. При кінці вулиці Салері він і побачив блимаюче світло, а над ним напис: USO. Це була його мета.

Він знав, що незадовго покінчиться вчасне фільмове представлення, що незадовго вояки заллють головну сцену. Нестійки в пошукуванні за лархом, хоча й його тут можна дістати, і то добрий, скільки в пошукуванні за товариством. Тут вояки стрічали й дівчата.

В одній частині великої сали сиділа невеличка група вояків і розмовляли між собою. Тут стояли столики для гри в карти, а в іншому місці кількох вояків переглядало книжки. Ще деінде при столиках сиділи одинцем мовчазливі вояки — писали листи домі. Були тут й майбутні офіцери, що тут же студіювали поважно воєнну тактику. І було місце на завазі.

Бил пригадав собі, якто під час маневрів останнього літа він і Келі й Свенсон просто падали з умучення й спекі. Потім надіхав „трок“ з холодними напінками й папіросами; ще й заповів, що недалеко від них буде можна вимитися під душем. Усе це старанням ЮСО.

Або пригадав собі Бил той день, якто його компанія приїхала вчасним ранком на Пенсильвенійську станцію. Голодні вояки, протягаючи ноги, що заклали від сидження довгий час в одній позіції, й вишшли з густо набитих возів. При виході їх стрінули дівчата з свіжими обличчями й подали їм кави й „сендвічів“. Не так але як ЮСО, коли воно не заспало нашого приїзду, ег?

І не забудемо ми так скоро тиж тижнів останньої зими, коли ми стояли на відлюднім місці, стережучи далеко віддаленого, але стратегічного важкого побережжя. Здавалося не одному воякові, що про нього світ забув. Але як до компанії підїхав подвижний відділ ЮСО, з своїми фільмовими машинами, з поштовою скринкою, з листовими паперами, тоді вояки знали, що на них не забули.

ЮСО звичайно сповняє свою службу поза постом, але раз на два тижні ЮСО відїжджає на пост з таборівим представленням. Ось такий вечір варта бачити. Що за вечір! Тисячка вояків у театрі! Оплески, свисти, тупання ногами! Ще ніколи не було на Брод-вею публіки з таким запалом! Бил знав, що йому й його товаришам незадовго прийде-ть покидати табір. А джеж в нас тепер війна. Певно, він читає газети, знає про подвижні відділи ЮСО, що пересуваються затемненими околицями Гавайських островів, про представлення, які ЮСО дає воякам в закритих галлях, про нових жадних видивачів вояків. Бо ЮСО готово все йти, куди йде американський прапор.

В імені Била Пітерса й мільонів таких, як він, ЮСО робить отсю вродисту обіцянку: Куди йому прикаже йти Армія чи Флота, ЮСО піде. Проблеми вояків на службі не проблеми ЮСО. Деб це не було, ЮСО влаштує воякові щось у роді дому. Однак, аби сповнити це

Лосиф Шемлей.

НЕДІЛЬНІ ШКОЛИ Й ШЕВЧЕНКІВ „БУКВАРЬ ЮЖНО-РУССКІЙ“

Перед 1861 р. почало заноситись у Росії на деякі полєкші — голосніші заговорили про волю. Тоді все свідоме українство кинулося закладати недільні школи. Перша недільна школа повстала в Києві в жовтні 1859 року, а за нею й по інших містах. За один тільки рік їх зявилося 67, і деякі з них, як у Полтаві та в Чернігові, були дуже відомі серед народу. По Україні розкохались „дешеві, народні книжечки, звані „метеліки“. За вісім місяців по 25 селах і містах України розпродано 2195 примірників таких книжечок, 3—15 копійок кожна. Інтелігенти подавалися між народ, але вже з книжками в торбині на плечах. По найгнізших селах Чернігівщини закладають продаж книжок. Селянство о-податковує себе з власної ирини на недільні школи. Цікава, наприклад, ухвала одного сходу, що, хто купує від-ро горілки, складає 20 копійок на школу; або в іншому селі накладають на себе селяни примусовий даток від кожної справи, що проходить у воло-стній управі. Ширенню тих-чків сприяло ще й те, що ки-ївський генерал-губернатор розіслав у край 10 тисяч при-мірників книжечок, а київсь-кий митрополит Арсеній на-клав обов'язок на пан-отців закладати при кожній церкві школу.

Такий тоді був час... У зв'язку зі школами вири-нула й пекуча потреба букварів і інших підручників для них. Тоді то Панько Кухліш написав свою „Граматку“, що стала для Шевченка „я-сним променем світла“ в „за-галній темряві“. Інший діяч, Стронін, видав у Полтаві свій буквар, але він Шевченка не-идоволив. Тимто він, розумі-ючи, що першим ступнем для визволення народу є грамот-ність, зацікавився й недільни-ми школами й підручниками для них. У вересні 1860 року він уклав план для видавання дешевих підручників. У листо-паді т. р. готовий уже руко-пис пішов до петербурзької цензури духовної і світської, і Поет дістав дозвіл друкувати свою книжечку. На видання витратив він власних грошей кільк 200 карбованців, пороз-силав букварі по Україні (по 1000 примірників Чолому до Києва, Ткаченкові до Полтави, Тризні до Чернігова), і весь прибуток із розпродажу при-значував на недільні школи. Не забував Шевченко і про те, щоб люди знали про Буквар, писав до своїх приятелів, щоб про вихід писали по часопис-сах, щоб поширили його по-повітових і сільських шко-лах і т. д.

За буюарем думав Шевчен-ко надрукувати ще й лічбу (рахункову книжечку) такої величини і з такою ціною, як буквар, за нею етнографію й географію — з ціною 5 копі-

завдання, ЮСО потребує ва-шої підтримки.

Тепер настала пора зложити свою жертву на ЮСО. Вже рпали люди в цій війні з одно-ї лише причини, що інші дума-ли, що ще досить часу оста-лося давати жертви.

Тепер пора досягнути в своїй кишені й відкрити кар-манець, або витягнути чекову книжечку й виповнити один-чек. Тепер пора на щедрий дар. Тепер пора післати допо-могу на ЮСО.

Американці українського роду зложити свої жертви на адресу Української Дивізії ЮСО, на руки її касієра гр. Платона Стасюка (124 Форст Евеню, Нью Йорк Сіті).

йок, історію, тільки україн-ську — за 10 коп. Він давав іше видавати як-мога дешевіше малюнки з історії України й пускати їх дешево (по 1—3 копійки), „щоб залити їм Україну і вигнати суздальську гидоту“ (тандитні московські малюнки). Очевидячки, з цих планів нічого не вийшло, смерть перервала все. Появив-ся у світ тільки буквар, що хорому вже Поетові приніс-тьорому клопотів і прикостей... І Шевченко і все свідоме тодішнє українство дивились на недільні школи, як на той поріг, що його мусить пройти кожний неграмотний, як на перший ступінь до справж-ньої освіти, як на „маде“ діло, що за нею має прийти велике.

Якж виховна вартість Шев-ченкового „Букваря“, й чи ви-конав він своє призначення? Придивімося йому. Це ма-ленька книжечка на 24 сторінки, формат невеликий, пи-сана російським правописом, приспособленим до українсь-кої мови. На окладнині й на першій сторінці наголовок „Букварь южно-русскій“, ціна три копійки, — на заголовно-му листку: похилений хрест, — удоліні — Санктпетербург, 1861 року. На зворотній сторінці першої картки посереді-ні дозвіл від цензури друкува-ти, в самій долинці скромне-ю притулилось: „Составил“ (уклав) Тарасъ Шевченко“.

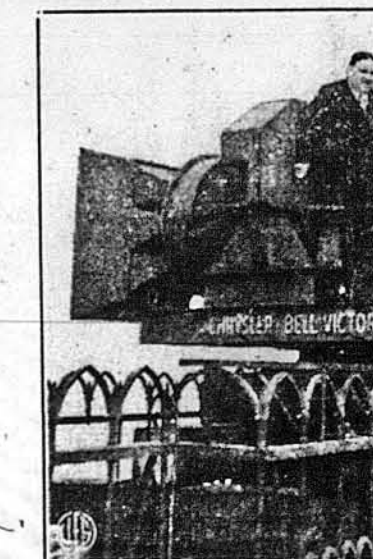
Три перші сторінки займає аз-бука, великі й малі літери, друковані й писані, вправи в читанні за складами. Тяжкої азбуки церковнословянської російською мовою, за звича-єм тодішніх букварів, Шев-ченко не подає. Для дівчав, у читанні подані вривки зі Шев-ченкових віршованих псал-мів. Далше йдуть молитви по-церковному й пояснення до них українською мовою. Шевченко добре знав, як на-род прагне читати Святе Пи-сьмо. Що поет спинився на псалмах, ним самим переви-шованих — це не припадково. Він знав, що народ хотів би читати рідною мовою такі ре-чі... Шевченко відчував голод на читанки з рідної історії, змито в Букварі подав народ-ню думу про Пирятинського воячину Олексія та про Ма-русю поївну Богуславку. Кін-читься Буквар народними при-повідками, зразками народ-ньої мудрости.

Так продумано укладений „Буквар“ давав змогу в легкій і приступній спосіб вивчити-ся писма, а зміст його вказу-вав людині все, що для неї-було найкраще: любов Бога і Служих, пошану батьків, ми-лосердя, любов до свого рід-ного, добро громадське — ви-ще над особисте.

Хоч Шевченко поробив усі-можливі заходи, щоб пошири-ти Буквар по Україні, він успі-хів великих не досягнув. У Пе-тербурзі дозволили, правда, друкувати, але на Україні ду-ховна православна влада не-дозволила його поширювати. Київський митрополит вираз-ко заборонив його тому, що це буквар український, а чер-нігівський владика мав дору-чення поширювати між наро-дом тільки ті букварі, що ви-давала найвища московська духовна влада (Синод). Та й без цих заборон Шевченків Буквар не довго сповняв би-був своє завдання, бо незабо-ром, 1862 року, царський указ касував недільні школи...

Шевченко все своє життя стояв за народ, за пошанова-ння його людської гідности, за віднесення його з безпросвіт-ної темряви. Тому він і тур-бувався недільними школами, підпомагав їх і грошима й видавав їм свої сили. А влас-не „Буквар“ не наглядний до-каз на те, як наш великий по-ет ставився й до недільних шкіл і до народної освіти!

НАД-СИРЕНА. — Ньюйорський посадиж Ла Гвардія при контролі ньюйорської „над-сирени“, що й усталеено на даху радіової корпорації Америки в Нью Йорку. Її про-бовано вперше 4 липня. Мала вона давати голос на 8 миль, але при пробі показала не зовсім відповідною.

Чи Націсти Знають, Що їх Жде Розгром?

(Докінчення з 2-го сторони)

Німців непокоїть нині не лише злий харч, високі подат-ки. Найбільше з цього його непокоїть втрата на російсь-кому фронті. Німецький уряд забороняє німцям, що втра-ти-ли рідних синів на фронті, но-сити публічно жалобу, і не дозволяє газетам подавати на-день більше, як 25 вісток про-такі смерті, і німці про це все-знають, і через те німці не ві-рують не лише восткам про-трати, але й газетним писан-ням про німецькі перемоги.

Через занепад довіри до га-сет терплять невдачу всякі кампанії уряду. Навіть наці-стична кампанія проти жидів. Ліній жидів переслідують ли-ше штурмовики. Пересічний біжець не раз дає жидові по-жизни, хоча це йому за це гро-зит кар'єрні смерті.

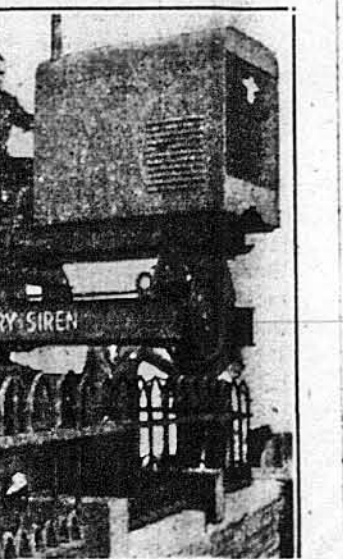
По бітвирі роках війни в Німеччині назрів противоен-ний і протинацистичний на-стрій, але аніміти зробили би поважну помилку, якби не до-цінювали німецької сили. Що-бі Німеччина заломилася зо-середини, на це виглядів у-наближчій будучості нема. Невдоволених багато, але ор-ганізації у них нема. Като-лицькі й протестанські ду-ховники не готові ще до полі-тичної акції. Комуністичні центри вже існують, але для акції вони ждуть на день роз-грому. Офіцери не люблять нацистів, але вони й не дума-ють бунтуватися. Зрештою, нині уряду не можна звалити-так, як це було можна в часи Великої Французької Револю-ції.

Дотого пересічний німець боїться, що станеться з ним, як він програє війну. Він бої-тьсь, що зроблять Німеччині її вороги, як скинуть наци-стичних панів. Він пам'ятає про-доло Вілсонівської програми й не довіряє Америкянському Чартерові. Він боїться пімсти Об'єднаних Держав і воює до-самого кінця.

Хів великих не досягнув. У Пе-тербурзі дозволили, правда, друкувати, але на Україні ду-ховна православна влада не-дозволила його поширювати. Київський митрополит вираз-ко заборонив його тому, що це буквар український, а чер-нігівський владика мав дору-чення поширювати між наро-дом тільки ті букварі, що ви-давала найвища московська духовна влада (Синод). Та й без цих заборон Шевченків Буквар не довго сповняв би-був своє завдання, бо незабо-ром, 1862 року, царський указ касував недільні школи...

Шевченко все своє життя стояв за народ, за пошанова-ння його людської гідности, за віднесення його з безпросвіт-ної темряви. Тому він і тур-бувався недільними школами, підпомагав їх і грошима й видавав їм свої сили. А влас-не „Буквар“ не наглядний до-каз на те, як наш великий по-ет ставився й до недільних шкіл і до народної освіти!

НАД-СИРЕНА. — Ньюйорський посадиж Ла Гвардія при контролі ньюйорської „над-сирени“, що й усталеено на даху радіової корпорації Америки в Нью Йорку. Її про-бовано вперше 4 липня. Мала вона давати голос на 8 миль, але при пробі показала не зовсім відповідною.

3 ЖИТТЯ ГРОМАД І ОРГАНІЗАЦІЙ

МІНЕАПОЛІС, МІН.
Нова інтелігентна сила.

Евген Шабатура

В суботу вечором, 13. чер-вня ц. р., поверх дві тисячі студентів і студенток свято-но покінчили свої студії на Мінесотському університеті. Приявної публіки було десять тисяч. Поміж ними двома ти-сячами студентів був теж о-дин українець, Евген Г. Шаба-тура, син Онуфрія і Павлини Шабатурів, походивши з Золо-чівського повіту, Галичина. Евген Шабатура і його родичі є членами відділу У. Н. Сою-зу, ч. 385. На університеті він студіював фізичну культуру, („фізикал калчур“).

Евген Шабатура був діяль-ним серед молоді. В 1940 р. він був лідером бейсболової дружини. В 1941 р. він зорга-нізував при 385-тій відділі і при парохії бейсболову дру-жину. В 1942 р. він став пред-сідником Атлетичного Клубу і Українсько-католиць-кого Клубу, як теж є урядни-ком в парохіальній комітеті. Тепер він дістав заняття при відомім на цілу Америку ін-ституті, Федер Фланіген Бойс-Тавн, Небраска. Молодому ди-ректорови бажаємо найкра-щого успіху.

Союзовець.

Боротьба з Інфляцією

(Докінчення з 2-го сторони)

Робітників, хоч в багатьох ви-падках зовсім слушні, причи-няються до зросту цін і до ін-фляційних тенденцій. Деякі суспільні демагоги і підкопу-вачі американської системи кажуть, що кожну підвишку можуть покрити компанії зо-своїх заробітків. В деяких ви-падках, можливо, компанії може покрити зо своїх зисків. Але в нинішні часи держава добре дивиться, щоб компанії не заробляли більше, як шість відсотків. Держава понакла-дала на компанії високі податки. Іскінні високі податки ва-гоють на кожнім чоловічі зо-крема. В обличчі тих податків важко припускати, щоб кожна компанія могла покрити біль-шій підвишку робітничої пла-ти.

З бігом війни ми матимемо все менше рідких і дорожчих продуктів і їх треба буде справедливо розділити поміж всі суспільні верстви. Цей ро-діл відбуватиметься не лише безпосередньо урядом, але також посередньо, шляхом заробітних плат. Особи, що зароблятимуть більше, зможуть теж захопити більше тих продуктів. Це може спричини-ти перегони поміж ріжними суспільними верствами, щоб діти себе найбільше захопити з цього обмеженого засбу продуктів. Ці перегони при-правлені суспільною завистю і соціальною ненавистю мо-глиб причинитися до розсло-ення американського життя і до ослаблення єдности, так потрібної для вигри війни.

ЧИТАЙТЕ УКРАЇНСЬКІ КНИЖКИ І ГАЗЕТИ БО ЧАСТЕ ЧИТАННЯ ВЕДЕ ДО ПРОСВІ-ТИ, А ПРОСВІТА — ЦЕ СИЛА

СПРАВЛЕННЯ ПОМИЛКИ

У дописі про ювілей 54. від-ділу С. У. А. в Бріджпорті, Па., в 143. числі „Свободи“ про-пущено \$5, як „дарунок від 47. відділу з Філадельфії, який переслала секретарка згадано-го відділу на руки секр. П. К. Сарабун. Пропущено теж одну бесідницьюл. М. С. Шевчук, членку 54 від. С. У. А. в Брідж-порті.

Новомодні жебраки:

Милосерний прохожий до жебрачки, котра пхає на візку свого мужа каліку: „Чи ви нині день його так возите на тім візку?“

— Ні, ми мініємося, як я змучуся, то я сідаю на візок, а мій муж мене везе.

Пані: Касю, я бачила як те-бе той пекар нині рано в кух-ні підіував. Я не можу знести чогось подібного в моїм домі і від завтра сама буду від ньо-го відбирати булки.

Кася: — Е, пані даром фати-гуються, бо він заприсяг мені, що ніякої іншої крім мене не поцідує.

What You Buy With WAR BONDS

The Aerial Camera for use on Scout and Observation and Recon-naissance planes is essential to both the Army and Navy air forces in planning battle formations and in obtaining information on enemy fortifications and movements. They look something like a cannon, and cost about \$3,400 apiece.

The aerial cameraman can plot wide territories in bold relief so that Army or Navy Intelligence can make accurate measurements of enemy territory. We need many of these cameras so necessary to the air arms of the Army and Navy. You can help buy them with your purchases of War Bonds. Invest at least ten percent of your income every pay day, and help your county go over its War Bond Quota.

U. S. Treasury Department

ВПИСУЙТЕ СВОІХ ДІТЕЙ В ЧЛЕНИ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ І В ТАКИЙ СПОСІБ ЗАБЕЗПЕ-ЧИТЬ ІХ БУДУЧИНУ.

New Cartoon Sells War Bonds

It is goot to hear Americans are now pudding 10% of der pay into Bunds!

Herman, you tell him it iss BONDS not BUNDS!

For VICTORY... put at least 10% of every pay into WAR BONDS!

НЮАРК, Н. ДЖ., І ОКОЛИЦЯ!
УКРАЇНСЬКА ПРАВОСЛАВНА ГРОМАДА
ЛІПНЕВИЙ ПІКНІК-ФЕСТИН
НА ЦЕРКОВНІЙ ПЛОЩІ
675-681 SOUTH 9th STREET NEWARK, N. J.
В НЕДІЛЮ, 12. ЛИПНЯ (JULY 12, 1942)
Початок у годині 2. пополудні. Вступ 25 центів.
Шановні Громадяни! Запрошуємо Вас на цей парохіальний липневий Пікнік-Фестин, на яким буде концертовий виступ відомої музичної Банди під проводом П. PALLADINI.
Забави на цій гарній площі, як і забави з танцями при добрій оркестрі, певно кожного вдовольнять.
Комітет.

УВАГА! ВУНСАКЕТ, Р. АЙ! УВАГА!
ТОВАРИСТВО ім. ІВ. ФРАНКА, ВІД. 241. У. Н. СОЮЗУ
ВЕЛИКИЙ ПІКНІК
В НЕДІЛЮ, 12. ЛИПНЯ (JULY 12, 1942)
в годині 2:30 пополудні
НА ПЛОЩІ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО ДОМУ
RAYNER STREET, BLACKSTON, MASS.
До танців буде пригранати добірна оркестра.
Товариство запрошує всіх місцевих і позаміських громадян на цей пікнік.
Вразі непогоди Пікнік відбудеться в Народнім Домі.
За добру забаву ручиць — Уряд Товариства.

ПРИЙДІТЬ! ПОСЛУХАЙТЕ!
спеціальну проповідь на тему:
„ЩО БОЖЕ СЛОВО НАМ КАЖЕ ПРО ВОДНЕ ХРЕЩЕННЯ“
— Чи правильно хрестити дітей?
— Чи Біблією кропити водою — чи як?
— Хто може прийняти водний хрест?
Інші інші важкі питання будуть виснені в Слова Божого.
Пастор Ф. СМОЛЬЧУК В НЕДІЛЮ, 3:00 попол., 12. ЛИПНЯ (JULY) 1942
ЕВАНГЕЛЬСЬКА ЦЕРКВА ГРОМАД БОЖИХ — 373 SOUTH 9th ST. (Near South Orange Avenue) Newark, N. J.

